

Over een vrouw die haar
bijzondere gave ontdekt
... en haar bestemming

Madeleine Walker
De Walvisfluisteraar

Copyright © mei 2023
Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer
www.hajefa.nl

Oorspronkelijke titel: *The Whale Whisperer*
Copyright © 2011, Madeleine Walker; this edition arranged with Findhorn
Press, a division of Inner Traditions International

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vertaling: René Argonijt

ISBN: 978-94-6331-044-4
NUR: 728

Over een vrouw die haar
bijzondere gave ontdekt
... en haar bestemming

De Walvisfluïsteraar
Madeleine Walker

Wij, mensen, moeten ons gevoel van afgescheidenheid loslaten en ons herverbinden met ons besef van zelf; met het besef dat alleen liefde echt is. Dat is het geschenk van de dieren.

Zij openen zich voor communicatie met ons, zodat wij met onszelf kunnen communiceren. We zijn zo ver afgeleden van de waarheid, dat de dieren ons nu zachtjes weer die kant op aan het duwen zijn; terug naar ons pad van begrip.

Voor mijn geweldige moeder Rosalinde

*Haar gratie en moed in tijden van tegenslag
zijn een voortdurende inspiratie voor me.*

*Woorden schieten tekort voor
mijn dankbaarheid en liefde voor haar.*

Inhoud

Voorwoord bij de Nederlandse editie	11
Inleiding.....	15
1. Egypte en de leeuwenconnectie	31
2. De witte bizon van Arizona	57
3. De Rockies door.....	69
4. Atlantische dolfijnen en walvissen.....	75
5. Oceanen van liefde van de bultruggen	89
6. Maya's, manta's en walvishaaien.....	105
7. De kat van Isis en de hond van Gizeh	121
8. De zwemmende olifant.....	129
9. De sterrenleeuwen daalden neer.....	143
10. Reuzenhaaien in Cornwall.....	169
Over de auteur	179
Helende meditatie: verbinding met de wildernis	181
Bibliografie	198

Wat is de mens zonder het beest?

Als alle beesten weg waren,

zou de mens sterven aan een grote spirituele eenzaamheid.

Want alles wat gebeurt met de beesten,

gebeurt snel daarna met de mensen.

Alles is verbonden.

- Chief Dan George

De grootsheid en de morele standaard van een natie

toont zich door de manier waarop er wordt omgegaan met dieren.

- Mahatma Gandhi

Wij bespreken mysteriën met ons gekrijs

en magie met ons gekwetter.

Als je zou vertragen

en je zou aanpassen aan de eb en vloed van de natuur,

zou je kunnen meeluisteren

met de hartslag van het leven.

- Boodschap van de raven

Inleiding

*De ziel is hetzelfde in alle levende wezens,
hoewel eenieder een verschillend lichaam bezit.*

- Hippocrates

Dit is mijn verhaal: het verhaal van een gescheiden vijftiger die gaat voor haar gevoel dat het leven meer moet zijn. Ze is vastbesloten om uit te vinden waarvoor ze hier is en om contact te maken met haar spiritualiteit. Ze leert om te gaan met het verdriet om de dood van haar moeder en de verwoestende gevolgen van echtscheiding. Ze vindt zin in haar gevoelens van verlatenheid, en vormt deze om tot een besef van vrijheid en expansie.

Haar bewustzijn groeit en leidt haar rond de wereld, alleen, waar ze zich verbindt met wilde soorten en heilige plekken bezoekt. Onderweg overwint ze angsten, tegenslagen en uitdagingen. Ze komt oog in oog te staan met bultruggen, walvishaaien, dolfijnen en manta's, witte bizon, olifanten en leeuwen. Ze ontdekt hoe ze kan communiceren met deze prachtige schepselen, en ontdekt dat die wezens, die zo veel sterker verbonden zijn met de energie van de Aarde dan wij, diepgaande boodschappen voor ons hebben, vervuld van hoop voor de toekomst. Ze leert van de witte leeuwen hoe ze haar 'leeuwenhart' kan ontwikkelen en de uitdaging kan aangaan om de 'stem' te worden van de dieren.

De boodschappen vanuit het dierenrijk wijzen ons niet alleen op het belang van dieren voor onze toekomst, maar geven ook de geruststelling dat hoe traumatisch en verwarrend het leven ook kan zijn, we altijd op het juiste zielenspoor zitten met de hulp die we ontvangen van dieren. We staan niet alleen in onze zoektocht naar onszelf. De dieren staan klaar om ons thuis te brengen.

Door te leren onszelf te eren, eren we onze planeet.

‘Doe alles waarvan je altijd hebt gedroomd voordat je doodgaat. Stel het niet uit. Zeg niet: “Ik zou nog wel een keer...” Die keer komt misschien nooit, of het blijkt de verkeerde keer te zijn, want je weet nooit wat er kan gebeuren,’ drukte mijn moeder me op het hart. De verkeerde keer voor mijn moeder kwam op een dinsdag, enkele jaren geleden. Ze ging heel gracieus. Mijn broer en ik hielden haar hand vast en vroegen ons af hoe we verder moesten, zonder haar liefdevolle aanwezigheid.

Mijn moeder had vele avonturen beleefd in haar leven, maar er is geen moment geweest waarop ze vond dat ze genoeg had beleefd. Hoe moedig en waardig ze haar uiteindelijk dodelijke ziekte droeg, was een inspiratie voor iedereen die het geluk had met haar in contact te komen.

Ik denk steeds aan deze woorden van mijn moeder wanneer ik aan een nieuw avontuur begin. Ik dank haar ervoor met heel mijn hart, wanneer ik me op een prachtige plek bevind, de schoonheid van het leven op Aarde vierend. Want haar bescheiden nalatenschap heeft me in staat gesteld om op avontuur te gaan, mijn wezen te expanderen en eindelijk mijn ware zelf te vinden. Ik heb de meest verbazingwekkende plaatsen bezocht, fabelachtige wezens ontmoet, en heb de heilige vibratie gevoeld van oeroude krachtplaatsen over de hele wereld. Dit heeft me in staat gesteld om mijn bewustzijn en intuïtie te vergroten, waarmee ik mijn ware zelf heb opgeëist en bekrachtigd.

Sinds de dood van mijn moeder ben ik me gaan beseffen hoeveel ik van haar heb gekregen, en dat haar erfenis bestaat uit zoveel meer dan geld alleen. Zij heeft mijn liefde voor dieren en de natuur aangewakkerd. Mijn ouderlijk huis liep altijd

over van de wezens die bij mijn moeder onderdak, voedsel en liefde vonden. Ik hoop dat ik haar terugbetaal voor wat ze voor me heeft gedaan en betekend, door het doorgeven van vitale informatie die dieren voor ons hebben, en door het gebruiken van mijn gaven tijdens de grote avonturen die ik met ze beleef.

Ik weet dat ik dat heb gedaan met haar begeleiding. Dit is een boek van hoop en her-bekrachtiging. Wanneer ik kijk naar de kleine toevalligheden die me op dit pad hebben gezet, zie ik duidelijk dat ik daarbij begeleid ben. De zekerheid dat deze reizen belangrijk zijn, en dat ze me helpen om mijn kennis en vaardigheden verder te vergroten, heeft me de kracht en overtuiging gegeven om mijn planeet en haar bewoners te helpen op de manier die de grootste impact heeft.

De wegen van het universum zijn ondoorgrondelijk. Toen ik naging hoe ik ben gekomen waar ik nu ben, besef ik dat de moed van mijn moeder de drijvende kracht is die me altijd weer vooruitduwt. Hoewel ik haar fysieke aanwezigheid iedere dag nog mis, weet ik dat ze over me waakt. Ik weet zeker dat ze af en toe moet lachen om wat er omgaat in mijn hoofd, maar dat ze me altijd overstelpt met haar liefde.

Een helende droom

Aan het einde van 2009 had ik een droom – een leeuwendroom. Ik droom al mijn hele leven over leeuwen. Als klein kind werd ik daar doodsbang van. Vaak sprong een enorme mannetjesleeuw opeens tussen ons in, ergens in huis of in de tuin. Dat leidde tot angst en chaos bij mezelf en alle anderen in mijn droom. Soms viel de leeuw me aan, en werd ik schreeuwend wakker, voordat er iets ergs gebeurde, maar ik voelde de dreiging van een afschuwelijk einde. Met de jaren veranderden de dromen, en uiteindelijk voedde ik de leeuwen. Na een boottocht over de oceaan die een week duurde, in het gezelschap van bultrugwalvissen, kregen mijn leeuwendromen een heel nieuw karakter. In mijn dromen veranderde ik in een leuwin en werd deel van de leeuwentroep. Deze dromen waren zo levensecht dat ik voor mijn gevoel het Afrikaanse stof uit mijn vacht kon schudden. Wanneer ik dan wakker werd was ik vol-

toekomst kunnen beperken en onze visie kunnen vertroebelen, zowel fysiek als emotioneel.

*En ik fluisterde het paard in: vertrouw geen mens
in wiens ogen je jezelf niet ziet weerspiegeld als een gelijke.*

- Vincenzo Giobbe

Saemus, Mary en Raj

Saemus was een gevlekt grijs paard dat nerveus stampte en briede, terwijl ik bleef zeggen dat ik er was om te helpen. Zijn eigenaar had me erbij geroepen vanwege Saemus' toenemende angst om in paardentrailers te gaan. Iets zei me dat er iets diepers speelde dan alleen een angst om de loopplank op te gaan die de trailer in leidde. Ik stemde me telepatisch op Saemus af. Hij liet me een kastanjebruin paard zien waar hij zich grote zorgen om maakte. De eigenaar zei dat het misschien ging om het paard van haar dochter Mary, genaamd Raj. Raj was zo onvoorspelbaar aan het worden dat de eigenaar begon te vrezen voor de veiligheid van Mary. Nadat ik Saemus emotioneel had opgelapt, stemde ik toe om terug te komen voor Raj.

Toen ik een paar weken later de stal binnenkwam, werd ik begroet door Saemus. Hij schudde met zijn hoofd in de richting van een groot, krachtig, kastanjebruin paard aan het eind van het gebouw. Hij zei, glashelder in mijn hoofd: 'In godsnaam, doe er wat aan! Ze hebben echt ernstige problemen.' Ik dankte Saemus voor zijn hulp en zei hem dat ik mijn best zou doen.

Raj keek me wantrouwend aan toen ik dichterbij zijn stal kwam. Mary stond naast hem, met zijn leidsels in haar hand. Ze vertelde over de problemen die ze met hem had gehad, onder andere een serieus probleem met naar links gaan. Ik verbond me telepatisch met Raj en vroeg naar zijn kant van het verhaal.

'Mary heeft meer zelfvertrouwen nodig,' antwoordde hij. 'Ik heb sterker leiderschap nodig. Wanneer zij in zichzelf gelooft, kan ik in mezelf geloven.'

Een vreemde markering op de rechterschouder van Raj viel me op. Volgens Mary was Raj geboren met de markering en

hadden zijn eerdere eigenaren gezegd dat er geen verwonding onder zat. Ik stemde me af op zijn schouder en vroeg Raj of het te maken had met de oorzaken van zijn zorgen. Onmiddellijk zag ik dat zich daar resten van granaatscherven bevonden, in het celgeheugen. Mijn ervaring met het verwijderen van energetische voorwerpen uit wonden uit vorige levens, zei me dat dit resten waren van oud trauma. Raj liet me beelden zien van dat bewuste leven, terwijl ik de onzichtbare stukken metaal uit zijn schouder plukte. Daarna vulde ik de wond met wit Licht. Hij was een krachtig, grijs oorlogspaard geweest, dat over het slagveld had gedraafd met Mary, als man, op zijn rug. Overal om hen heen vuurden kanonnen dodelijke projectielen af. Giftige rookpluimen domineerden de omgeving, samen met angst en dood. Mary hield haar sabel hoog, terwijl Raj zich in de strijd wierp. Plotseling werden ze geraakt door een kanonskogel, waarbij Mary werd verpletterd door haar rijdier. Raj overleed aan zijn verwondingen, maar Mary overleefde, zij het met een verlamde arm en een verzwakte linkerzijde van haar lichaam. Terwijl ik deze beelden ontving, klaagde Mary over een stekende pijn in haar linkerschouder. Zij en haar moeder waren verbaasd dat die ervaring toenam. Ik probeerde de negatieve herinnering uit Mary's arm weg te werken en vroeg haar of ze zich een voorstelling kon maken van de gebeurtenis die Raj me had laten zien. Tot mijn verbazing, en die van haar moeder, was Mary in staat om tot in detail te beschrijven hoe zij en Raj eruitzagen in dat leven. Ik vind het altijd prachtig als een berijder dat kan, want het geeft aan dat de behandeling op het goede spoor zit. Mary deelde met me dat ze altijd erg zwak was geweest aan haar linkerkant en dat deze kleine handicap deel was van het probleem om Raj naar links te sturen.

Haar arm begon te tintelen, alsof er iets aan het verschuiven was. Toen zei Mary dat het voelde alsof de pijn vastzat bij haar elleboog. Raj keek Mary strak aan en hielp haar bij dit helingsproces. Ik vroeg hem me te helpen de blokkade op te heffen. Dat leek hij ook te doen. Hij hielp haar met het opklaren van het trauma, zodat ze beiden vrij konden zijn.

Ik vroeg Mary om kleine kraantjes te visualiseren op haar vingertoppen en draaide die vervolgens open, om de energie van de verwonding los te laten. Terwijl ik haar hand vasthield, zag ik donkere, stroopachtige energie uit haar vingers stromen. Mary stelde zich voor dat de stroop veranderde in madeliefjes, die vervolgens naar boven zweefden, het trauma met zich mee nemend. Ze visualiseerde dat de pijn in haar schouder en de blokkade in haar hoofd ook in madeliefjes veranderden en loslieten. Opvallend is dat er een homeopathisch middel bestaat voor diep trauma, *bellis perennis*, gebaseerd op extract van madeliefjes.

Vervolgens moesten we het oorlogstrauma van Mary en Raj herschrijven. Ik vroeg Mary zich een voorstelling te maken van een positieve uitkomst, waar ze het kanonsvuur ontwijken en zichzelf snel in veiligheid galopperen. Mary beschreef de angst die ze voelde, en toen de opluchting van de slag overleefd te hebben. Toen ze daarmee klaar was, stortte ze echter in, vreselijk misselijk. Op datzelfde moment zakte Ray door zijn poten in het stro en begon te snuiven en te kreunen, met zijn ogen dicht. Ik had nog nooit zo'n reactie meegemaakt van het dier of de eigenaar en schrok hier flink van. Wat zou Mary's moeder wel niet denken? Ik hield mijn angst echter in toom en herinnerde mezelf eraan dat dit gewoon het gevolg was van een grondige verschuiving van energie in hun celgeheugens. Zowel rijdier als berijder hadden tijd nodig om zich aan de nieuwe situatie aan te passen.

We gingen door met het visualiseren van nieuwe, tinkelende energie in Mary's arm, waarna ze weer kleur kreeg en kon opstaan. Raj was nog altijd uitgeteld. We brachten Mary naar het huis, waar ze warme thee kreeg, en Raj kon ondertussen in zijn eigen tempo bijkomen. Toen we bij het huis aankwamen, riep Mary uit: 'Het is beter! Mijn hele linkerzijde voelt anders. Sterker. Ik kan het nauwelijks geloven!'

Toen we haar thee gaven, zei ze dat ze in de kop kon knijpen met haar linkerhand. Dat was haar eerder nooit gelukt. Nu zat ze daar, haar linkerhand ballend tot een vuist, en weer ontspannend, checkend of de verandering definitief was.

Hoe blij we ook waren, er waren ook zorgen over Raj. Toen we terugkeerden in de stal, kon ik Saemus in mijn hoofd horen zeggen: 'Nou, dat werd tijd ook!' En daar was Raj, zijn hoofd over de staldeur, de ontspanning zelve. Zijn ogen straalden met een nieuwe zachtheid, en hij straalde een nieuwe energie van vrede en geluk uit. Gerustgesteld dat het goed met hem ging, zei ik Mary dat ze zichzelf en Raj voldoende rust moest gunnen in de daaropvolgende dagen, zodat hun nieuwe persoonlijkheden goed post konden vatten in hen.

Het volgende wat ik hoorde van Mary was dat zij en Raj sterker en sterker werden, waarbij ze elkaars zelfvertrouwen vergrootten en een steeds hechter team werden. Saemus had geen enkel probleem meer met paardentrailers. Ik denk dat hij zijn problemen flink had overdreven, om hulp te vinden voor zijn stalmaatje. Zulke gevallen vullen me met ontzag voor de wijsheid en moed van dieren, en voor hun compassie voor hun bevriende viervoeters én tweevoeters.

Paarden dragen het oorlogsgeweten van de mens.

Jullie hebben ons millennialang veldslagen in gereden.

Nu zijn we teruggekeerd om jullie verontreinigde zielen te helen.

- Woody

Er zijn sindsdien veel nieuwe gevallen geweest waarbij het paard hulp heeft geboden op vele, diepgaande niveaus, waarbij mensen werden afgeholpen van de beperkingen die ze hadden overgehouden aan voorbije herinneringen. Ik geloof dat veel dieren met opzet in deze vorm incarneren, om opnieuw met hun menselijke zielenmaatjes te zijn, met de bedoeling om de energetische resten op te ruimen van ongevallen en sterfgevallen die hen beiden verlammen, fysiek en emotioneel. Van de walvissen hoorde ik dat ze de watermoleculen van de oceaan hun liefde inprenten, en aangezien wij voor zo'n groot deel uit water bestaan, lijkt het me logisch dat we de vibraties van onze lichamen sterk kunnen beïnvloeden met onze gedachteprocessen en mentale houdingen. De helende kracht van de geest kun je aanspreken met technieken als psycho-neurologische immunologie, waarbij het lichaam wordt

geheeld door visualisatie. Daarmee zijn prachtige resultaten geboekt bij kankerpatiënten. Emotionele bevrijdingstechnieken bestaan uit het uitspreken van je diepe en complete liefde voor jezelf en acceptatie van jezelf, gecombineerd met de keuze om de behoefte aan het ervaren van emotionele of fysieke pijn los te laten.

Masaru Emoto zegt dat water ons laat zien hoe we dieper in onszelf kunnen kijken, doordat het water ons weerspiegelt. Alle leven is afhankelijk van de puurheid van water. Emoto ontdekte het effect van positieve gedachten en uitspraken op de structuur van watermoleculen. Mooie gedachten, woorden en boodschappen scheppen prachtige structuren in bevroren water, en negatieve gedachten en woorden doen het omgekeerde. Dan blijken de moleculen, bekeken onder een microscoop, vormeloos en donker.

De walvissen hebben het ook over het helen van de planeet, in de zin dat de heling die ze brengen aan het levensbloed van de planeet een impact heeft op de gezondheid van het geheel. Is het niet verbluffend dat de dieren dit allemaal al weten? De heling die ze bieden is zo diepgaand, dat we echt moeten leren daar meer op te vertrouwen. Ze hebben ons zo veel te leren over liefde, vertrouwen en vergeving. We moeten onszelf vergeven, en anderen. We moeten anderen niet alleen tolereren, maar onze ideeën van ontkrachting loslaten, ophouden met onze kracht weggeven en deze weer opeisen. Paarden willen in het bijzonder dat we meer in onze kracht gaan staan. Voor de inheemse Amerikanen is dat de heling die paarden komen brengen. Dat is hun taak, hun expertise. Ze zijn getuige geweest van ons misbruik in het verleden en duwen ons nu geleidelijk een andere kant op, vooruit, richting een nieuw paradigma. De vroegere Amerikaanse indianen aanbaden dieren en putten kracht uit hen, en uit planten en stenen. Zij wisten hoe waardevol de Aarde is en alles wat erin bestaat en erop leeft. Onze moderne samenleving heeft die connectie verloren, met onze ontkrachting als gevolg. De dieren zijn er nu om met hun boodschappen van liefde ons terug op het goede spoor te krijgen.

In de prachtige film *Avatar* zie je hoe de berijders zich verbinden met hun 'paarden' en draakachtige wezens en hoe ze zich bewust zijn van het belang van het in ere houden van hun planeet. Ik vraag me af of het filmpubliek, met 3D-brillen op, zich wel bewust is van hoezeer hun bewustzijn is geëxpandeerd door deze film. Wat een perfect getimedede boodschap is dat, en ontvangen door zo veel mensen.

1

Egypte en de leeuwenconnectie

Ik was alleen nog maar op gewone toeristenvakanties geweest: prettige ontsnappingen aan de uitdagingen van het dagelijks leven in een moderne maatschappij. Toen ik getrouwd was en er een hele kudde geiten was om gemolken te worden, had ik zeven jaar lang geen tijd voor vakantie. Ik hielp bovendien mijn man, een dierenchirurg, met zijn drukke praktijk, dus we waren eigenlijk constant aan het werk. Ik had het gevoel dat ik weinig had bereikt in mijn leven, afgezien van mijn drie fantastische kinderen en een aantal prachtige dieren die mijn leven hadden gedeeld. Ik was altijd dol geweest op dieren. Ik knuffelde graag met paarden, liet met veel plezier muizen door mijn mouw rennen en genoot van de onvoorwaardelijke aanbidding die honden je geven. Dieren zijn altijd een groot deel van mijn leven geweest, en de interactie tussen mijn kinderen en mijn dieren is ook altijd een bron van genot voor me geweest. Voor hen was het een goede manier om te leren wat het is om andere wezens te respecteren en voor hen te zorgen. De dieren gaven hen veel liefde en geduld, en soms ook buitengewone tolerantie!

Met menselijke relaties had ik minder succes, maar ik besef nu wel dat veel van de gaven die ik heb mogen ontvangen, afkomstig zijn van de mensen uit mijn verleden.

Vanwege problemen met mijn geiten, nam ik deel aan een weekend gewijd aan de heling van dieren. Daar leerde ik voor het eerst mediteren en ontdekte ik dat we allemaal genezers zijn. Dat veranderde iets in me. Dat weekend sliep ik beter

dan ik in jaren had gedaan. Ik had het gevoel dat ik op de drempel stond van iets geweldigs.

Ik begon aan een meditatiecursus en werd deel van een spirituele helersgroep. Na een aantal jaren ontmoette ik een nieuwe vriendin, die uit Amerika kwam, met nieuwe regressietechnieken om bij vorige levens te komen. Zij vroeg of ik misschien een sessie wilde doen en dat wilde ik. Ik ging terug naar een Egyptisch leven, waar ik een priesteres was in een tempel die 'Karnak' heette. Ik had nog nooit van Karnak gehoord en was achteraf uiterst verbaasd dat er inderdaad een tempelcomplex bestaat met die naam.

In de regressie werd ik weggelokt van mijn helende werk door mijn liefde voor een man, die me wegleidde van de tempel, naar een nomadisch leven in de woestijn. Ik hield oprecht van hem, maar het bleef me altijd spijten dat ik mijn helende vaardigheden en taken achter me had gelaten.

Een paar jaar eerder had ik in een meditatie meegemaakt hoe ik een tempel binnenkwam door een poort en vervolgens tussen enorme zuilen door liep. Ik kwam uit op een centraal binnenhof, waar ik linksaf ging, een klein heiligdom binnen. Binnen was er een grote stenen tafel. Ik ging erop liggen en veranderde in iemand anders. Ik droeg een lang gewaad, had zwart haar in een vlecht en droeg ongebruikelijke juwelen. Ik voelde plotseling de energie van een man aan me trekken, bijna dwars door de tempelmuren heen. Ik rende naar buiten en zag hem staan met twee paarden. Hij wachtte op me om samen weg te rennen. We bestegen de paarden en galoppeerden weg, over een horizon van zandduinen. Dit voelde natuurlijk heerlijk romantisch en het was niet een meditatie die ik graag wilde beëindigen! Ik wist niet zeker of het de bedoeling was dat ik zulke gedachten had. Moest ik me niet bezighouden met meer spirituele zaken?

Ik had al een paar jaar niet meer aan deze meditatie gedacht, dus het verbaasde me dat die terugkwam tijdens de regressie, en dan ook nog met zoveel emoties en zoveel heldere details. Het overheersende gevoel erbij was echter schuldgevoel over mijn nalatigheid ten opzichte van mijn taken. Toen ik mezelf 'vroeg' wat dit te maken had met mijn huidige incarnatie,

werd me 'gezegd' dat ik deze keer die taken moest afmaken. Ik moest mijn gevoelens van schuld en tekortschieten loslaten, mijn vermogens opeisen, en aan het werk gaan! Toen ik de sessie uit kwam, wist ik niet hoe ik dat moest doen. Ik had een man en een gezin, en hoewel ik wat had geëxperimenteerd met heling tijdens de cursus, geloofde ik niet echt dat ik daar iets wezenlijks mee kon. Je kunt dus wel nagaan hoe verbaasd ik was toen ik een week later een tijdschrift in handen kreeg, met een advertentie die van de pagina naar me toe sprong. 'Egypte roept je. Egypte roept de priesters en priesteressen van Karnak. De tijd is gekomen om je rechtmatige plek in te nemen. Eis je oude wijsheid weer op.'

Ik trilde van top tot teen. Ik wist meteen dat ik een manier moest vinden om daarnaartoe te gaan! Ik belde meteen het nummer van de advertentie. Een dame met de naam Jehane nam op. We praatten een hele tijd over onze connectie met Egypte en besloten beiden dat we elkaar kenden. We waren de beste vriendinnen, die elkaar alleen een tijdje niet hadden gezien – zo'n drieduizend jaar niet! Hoe langer we praatten, des te zekerder ik wist dat ik naar Luxor wilde. Het vertrek was over zes weken, dus ik moest een manier vinden om deze trip te kunnen betalen en met mijn man overleggen over mijn vertrek voor een week, waarin hij voor de dieren en de kinderen zou moeten zorgen. Tot mijn verrassing vond mijn man het geen probleem. Hij wist dat ik altijd al naar Egypte had gewild, zonder te weten waarom.

Mijn man reed me naar het vliegveld, waar we werden begroet door Jehane en de andere groepsleden. Jehane was heel efficiënt met tickets en tijdsschema's, maar ik zag dat mijn man zich verbaasde over de anderen, die op hem overkwamen als 'zweverig'. Misschien dat er toen voor hem alarmbellen afgingen. Ik weet dat niet zeker, maar hij wist absoluut niet hoe diepgaand ik zou veranderen in die week in Egypte en dat een ander persoon dan de vrouw en moeder die hij die ochtend afzette op het vliegveld, naar hem zou terugkeren.

Toen vanuit het vliegtuig de woestijn en de bergen bij het oude Thebe zichtbaar werden, en ik de beroemde Nijl zag meanderen, kon ik de energie in me voelen verschuiven. Ik voelde

5

Oceanen van liefde van de bultruggen

Op een dag zag ik bij een workshop een flyer liggen voor een spirituele reis met bultrugwalvissen. Op dat moment was dat te duur voor me, maar ik weet nog wel dat ik toen begon te denken over hoe gaaf het zou zijn om in de oceaan te zwemmen met een walvis. Ik zette dit idee echter uit mijn hoofd, vanwege de kosten, tot na de dood van mijn moeder, toen ik Magi ontmoette. Zij vroeg me of ik onderdak kon bieden aan een vriendin van haar die naar een ceremonie in Glastonbury ging, waar ik ook heen ging. Deze lieve vrouw had *ms*, dus het leek Magi een goed idee als ik haar van het station zou halen, ze bij mij zou logeren, en we de volgende dag samen naar het gebeuren zouden gaan. Ik vond dat een uitstekend idee – en verbaasde me er later over hoe het universum dingen in beweging zet terwijl je zelf niets in de gaten hebt!

Toen we samen bij mij thuis aan de thee zaten, viel het me op dat de vrouw een prachtige zilveren ketting droeg, met de staart van een walvis eraan. Ik zei er iets over en zij zei dat ze het geluk had gehad om het jaar daarvoor met walvissen te kunnen zwemmen. De ketting was een dierbaar bezit, want ze beschouwde het als een geschenk van de walvissen. Mijn nieuwsgierigheid was onmiddellijk gewekt. De herinneringen van de flyers die ik een paar jaar eerder had gezien, kwamen meteen bovendrijven. Ik vroeg haar met wie ze deze reis had gemaakt en durfde zelfs te vragen naar de kosten. Hoewel dat nog steeds een aardig bedrag was, was het minder dan ik had

gedacht, dus ik vroeg haar naar de gegevens van de organisator. En dat was natuurlijk Jackie: haar bedrijf *Wild Ocean Adventures* organiseert allerlei reizen op en in de Atlantische Oceaan. Ik heb sindsdien meerdere reizen met haar gemaakt, waaronder de reis naar de Bahama's, uit het vorige hoofdstuk. Ik had voldoende geld in het 'avonturenfonds' dat mijn avontuurlijke moeder me had nagelaten, dus ik besloot meteen de trip te boeken. Een jaar later landde ik in Puerto Plata, in de Dominicaanse Republiek. Op het vliegveld hingen grote posters die het 'oceanarium' aanprezen dat er net was gebouwd. Er waren dolfijnen op te zien en je werd uitgenodigd om met hen te komen zwemmen. Ik bedacht meteen, verontwaardigd, dat ik daar zeker niet een bezoek aan zou brengen, want ik vond het idee van dolfijnen in gevangenschap afschuwelijk. Pas later realiseerde ik me dat ik ook wel wat minder verontwaardigd had mogen zijn, aangezien ik zelf orka's en belugawalvissen in gevangenschap had bezocht.

Ik had gevraagd om een rustige kamer in het grote hotelcomplex waar ik een aantal dagen zou verblijven, alvorens in te schepen op het jacht waarop ik zou verblijven gedurende mijn week met de dolfijnen. Ik had die kamer ook gekregen: een enorme suite. In de bus had ik echter Caroline ontmoet. Zij had zichzelf dit reisje cadeau gedaan voor haar zeventigste verjaardag. Het klikte meteen tussen ons. Ik vroeg de hotelreceptie daarom om een kamer dichterbij die van Caroline. Ze zeiden dat ze vol waren. Ik raapte mijn moed bijeen en drong aan. En ik kreeg een andere kamer, dichterbij Caroline. De kamer was, zo bleek, ook dichterbij de karaokebar. Ernaast, om precies te zijn. Tot drie uur 's nachts werd ik wakker gehouden door dronken mensen zonder zangstem. Daarna begon ik in een vreemde halfslaap te vallen, en voelde ik dat ik gezelschap kreeg van erg bezorgde dolfijnen.

De dolfijnen verbleven in het oceanarium en vroegen me om daarheen te gaan en hulp te bieden aan een dolfijn genaamd Mani. Ze lieten me zien dat ze op een heel onevenwichtige manier zwom. Het deed me denken aan mijn goudvis toen die een probleem had met zijn zwemblaas. Ik was er echter zo zeker van dat ik niet naar het oceanarium wilde, en ik stond

zeker niet te springen om die plek te financieren door middel van een bezoek, of het fenomeen van dolfijnen-entertainment stilzwijgend goed te keuren met mijn bezoek. Ik had echter het gevoel dat de dolfijnen me niet zomaar los zouden laten, dus beloofde ik Mani op te zullen zoeken. De volgende ochtend vertelde ik Caroline wat er was gebeurd en besloten we samen naar het oceanarium te gaan.

We kwamen binnen toen de eerste 'show' begon. Ik keek er naar, terwijl tranen over mijn wangen liepen. De dolfijnen deden trucjes en mensen uit het publiek mochten aan hun rugvinnen hangen, zodat ze door de dolfijnen door het water werden getrokken. Ik vond het walgelijk.*

Ik schaamde me dat ik daar was, maar de dolfijnen hadden mijn hulp nodig. Deze prachtige oceanwezens horen wild en vrij te zijn. We wensten dat meer mensen ze in het wild zouden zien, speels en spontaan, waar ze de keuze hebben om met mensen te zwemmen... of niet! Het is zo'n voorrecht om te interacteren met een wild wezen dat ervoor kiest contact met je te maken. Zowel Caroline als ik beseften hoe groots die ervaring was.

Caroline vroeg me hoe we Mani konden vinden en ik wist dat onze dolfijnenvrienden ons zouden helpen. Er waren verschillende dolfijnengroepen in verschillende zwembaden, dus we bedachten dat we al die baden konden bezoeken en de dolfijnen ontmoeten. Zo kwamen we een dolfijn tegen die net een kindje had gekregen en weg werd gehouden van mensen. Ik wist meteen dat dat Mani was. De verzorger noemde haar Serena. Ik bad dat ik gelijk had en dat ik haar kon helpen. De dolfijnen was geleerd om water op mensen te spetteren, dan 'handen' te schudden en vervolgens op je schouder te rusten. Zodra Mani op mijn schouder rustte, voelde ik haar fysieke en emotionele pijn. Ik hield haar zachtjes vast en liet zoveel mogelijk liefde en helende energie haar prachtige lichaam in stromen. Ik hoopte maar dat dat haar voldoende zou helpen.

---

* Ik heb sindsdien de film *The Cove* gezien, over hoe in Japan dolfijnen worden gevangen, en gedeeltelijk afgedankt en afgeslacht, om dienst te doen in deze grote aquaria. Ik weet zeker dat als meer mensen die film zouden zien, de steun voor deze praktijk snel zou verdampen.

Over de auteur

Madeleine Walker is wereldwijd bekend als dierencommunicator, consultant voor trauma's van paarden en ruiters en coach voor spirituele bekrachtiging. Het is haar missie om het bewustzijn van de mensheid te verhogen met betrekking tot de diepe band die we allemaal hebben met onze dieren, en het belang in het hier en nu van hun boodschappen over genezende herbekrachtiging voor ons en onze mooie planeet.

Ze reist veel en ver om met wilde dieren zoals leeuwen, olifanten, walvishaaien en grote walvisachtigen te werken in hun eigen leefomgeving. Ze schrijft ook over haar ervaringen en geeft er lezingen over.

Madeleine is befaamd om haar genezende gaven voor mensen en dieren op emotioneel en fysiek niveau. Ze is gespecialiseerd in verbindingen tussen mensen en dieren in vorige levens. Ze is een pionier door haar vernieuwende technieken, zoals het herschrijven van het script van vorige levens en het herijken van zielencontracten die voor de geboorte zijn gemaakt. Deze technieken zijn haar allemaal geleerd door dieren!

Madeleine werkte voorheen in het volwassenenonderwijs, met als specialisme holistisch stressmanagement en holistische therapie. Daarnaast werkte ze in de conventionele die-rengeneeskunde. Ze woont in Engeland, maar geeft cursussen over de hele wereld. Madeleine geeft ook consulten op afstand aan cliënten buiten Engeland.

Er zijn veel Amerikaanse, Canadese en Australische radioprogramma's aan haar gewijd, evenals veel internationale publicaties. Ze was in 2013 finaliste bij de About.com Readers Choice Awards voor favoriete dierencommunicator, en haar *Animal Whispers Empowerment cards* waren ook als finalist genomineerd in de categorie favoriete orakelkaartenset.

Madeleine heeft op dit moment vier boeken geschreven. *Eenheid met het dierenrijk* was het eerste dat in het Nederlands is vertaald en uitgegeven, ook bij Uitgeverij Hajefa. Dit boek is het tweede. Madeleines andere twee boeken staan vermeld in de bibliografie achter in dit boek.